

ἐν δὲ τῇ τοῖς ἐτέροις πῶς ἔσται ἡ δύτυχη **A**
 κατ' ἄρ' οὐκ ἐν ὁρέξει καὶ ὀπιθυμίαι· ἀλλὰ
 μὲν ἢ ἐν ταύταις δύτυχη καὶ τύχη δι' ἡν, καὶ
 κείνη ἡ αὐτὴ, ἢ πλείους αἱ δύτυχη, ἐπεὶ δὲ
 ὁρῶμεν παρὰ πάσας τὰς ὀπισημίους καὶ τοῦ
 λογιμῶς τοῦ ὁρῶντος δύτυχῶν πινός,
 εὐλόγον ὅτι ἔπειρον αἶψα εἰς τὸ αἶνον τῆς
 δύτυχης. ἐπειροὴ δὲ πρότερον ἡ δύτυχη, ἢ
 αἶψα ἔστιν, ἢ ἀπεθύμησεν αὐτὸ εἶδει, καὶ ὅτε **B**
 εἶδετο λογιμῶς ἀνθρώπινος, ἐκ αὐτοῦ τοῦ
 εἶναι. οὐ γὰρ δὴ πάντων ἀλόγιστον τῆτο, ἔτε
 φυσικὴ ὄρεσις ἢ ὀπιθυμία, ἀλλὰ διαφθερί-
 ρεται ὑπὸ πινός. δύτυχὴν κερῶν δοκεῖ, ὅτι
 ἢ τύχη ἢ ἄρ' παρὰ λόγον αἰτία τοῦτου δὲ πα-
 ραλόγον, παρὰ γὰρ τὴν ὀπισημίαν καὶ τὸ κερ-
 θάλου· ἀλλ' ὡς οἴκεν, ἐκ δότο τύχης. ἀλλὰ
 δοκεῖ διὰ τῆτο. αἰδ' ὄρεσις κερῶν λόγος οὐ δει-
 κνυσθαι ὅτι φύσις ἐστίν δύτυχὴν, ἀλλ' ὅτι οὐ
 πάντως οἱ δοκοῦντες δύτυχὴν, τύχην κερ-
 πορδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ φύσιν· οὐ γὰρ ὅτι ἐκ
 τύχης αἰτία οὐδεὶς δείκνυσθαι, ἀλλ' ὅτι ἐκ
 πάντων αὐτὸ δοκεῖ. τῆτο κερῶν αὐτὸ δόπορῆσέ
 τις, ἔρ' αὐτὸ τῆτο τύχη αἰτία τῆ ὀπιθυμῆ-
 σαι ἔδειξαι ὅτε δει. ἢ ἔτω γὰρ πάντων ἔσται· καὶ
 γὰρ τῆ νοήσασαι καὶ βελούσασαι· καὶ ἐβελούσα-
 το βουλοῦσά μινος καὶ τῆτ' ἐβελούσατο. δὴ
 ἔστι ἀρχὴ τις· οὐδ' ὄρεσις νοήσας προὔτερον
 νοήσασαι, καὶ τῆτο εἰς ἀπειρον. ἐκ αἶψα τῆ νοή-
 σασαι συνῶσασαι ἀρχὴν, οὐδὲ τῆ βουλοῦσασαι
 βουλήν. τί οὐκ ἄλλο πλὴν τύχης; ὡς δὲ τὸ
 τύχης ἀπαντα ἔσται, εἰ ἔστι τις ἀρχὴ ἢς ἐκ
 ἐστὶ ἀλλῆ ἐξῶ. αὐτὴ δὲ διὰ τί τοιαύτη τὸ εἶναι
 τῆτο ἀλλῆ δεικνύσασαι ποιεῖν. τὸ δὲ ζῆτοῦ μινος τῆτ'
 ἔστι, τίς ἢ τῆς κινήσεως ἀρχὴ ἐν τῇ ψυχῇ. δὴ
 ἔστι δὴ ἀσπασ ἐν τῆ ὅλα θεός, καὶ πῶς κινεί-
 νου κινεῖ γὰρ πῶς πάντα τὸ ἐν ἡμῖν δεῖον λό-
 γου δὲ ἀρχὴ οὐ λόγος, ἀλλὰ πὶ κρεῖσσον. τί
 οὐκ αὐ κρεῖσσον καὶ ὀπισημίους εἶποι, πλὴν
 θεός; ἢ γὰρ ἀρετὴ τῆ νοῦ ὄργανον· καὶ διὰ τῆ-
 το οἱ πάλαι ἔλεγον, εὐτυχεῖς καλοῦνται, οἱ
 αἰ ὀρμήσασαι κερπορδοῦσασαι ἀλογοῖ ὄντες, καὶ
 βούλοισασαι οὐ συμφέρει αὐτοῖς. ἔχουσι γὰρ
 ἀρχὴν τοιαύτην ἢ κρεῖσσον τῆ νοῦ καὶ τῆς
 βουλήσεως. οἱ δὲ τὸν λόγον, τῆτο δὲ ἐκ ἔχου-
 σαι καὶ ἐνδοσιασασαι. ἔρ' τὸ δὲ οὐ δυνάμει. ἀ-
 λογοῖ γὰρ ὄντες δόποτυχεῖσασαι καὶ τοῦτω
 φρονίμων· καὶ σοφῶν ταχῆσασαι εἶναι πλὴν μαντικῶν
 ἀλλ' οἱ μὲν δὲ ἐμπειροῖσασαι, οἱ δὲ διὰ συνήθει-
 ας ἐκ τῆ ὀπισημῶν καὶ ἔσται τῆ ὀπισημῶν καὶ ἔσται
 αα j

In ceteris autem quo pacto iuxta appeti-
 tus, cupiditatisque ingenitatem succes-
 sus erit? Verum hic successus, & fortuna
 duplex, quæ isthic eadem, & plures prospe-
 rationes rectas, scientiâque, quosdam fortu-
 na secunda adfluentes videmus, manife-
 stum est, aliam quam ipsam successus cau-
 sam esse: prior autem ista prosperitas, aut
 non est, aut quæ oportuit concupivit, eum-
 que ratiocinatio humana desit, non fuerit
 ipsius: neque enim profusus rationis expertus,
 nec naturalis est cupiditas, sed ab aliquo
 corumpitur. Secunda igitur fortuna in
 iis, ubi præter rationem ipsa causa existit,
 locum habet. Id verò impronissum. Nam
 præter scientiam, præterque vniuersalem,
 nec tamen à fortuna profectum videtur:
 verum propter hoc videtur. Quocirca hæc
 quidem ratio non probatur, naturale esse
 vti secunda fortuna, sed potius quod non
 omnes, quibus secunda fortuna videtur
 adfluere, id ex fortuna, sed ex natura ha-
 beant: neque nullius esse causam fortu-
 nam demonstrat, sed non omnium quo-
 rum existimatur. Quæret forsitan quispiam,
 an fortuna eius ipsius causa sit, vt quid, &
 quando oporteat concupiscatur, aut sic om-
 nium erit: nam & cognoscendi, consul-
 tandique. Neque enim consultans con-
 sultauit, & hoc consultauit, sed principium
 est quoddam: neque cogitans cogitauit, id
 prius cogitare, atque in infinitum eiusmodi
 fiat progressio. Neque igitur considerandi
 iunctum principium, neque consultandi
 consilium. Quid igitur aliud nisi fortuna?
 Quocirca à fortuna omnia proficiscuntur,
 & quoddam est principium, extra quod ali-
 aliud nullum reperitur. Ipsa autem (quæ
 est) cuiusmodi facultate instructa effi-
 cere eiusmodi queat: quod perinde est, ac
 si principium motus in anima quid sit, in-
 quiratur. Patet autem sic esse, quæcumaq;
 datum in vniuerso est Deus, & vicissim cũ-
 dum in illo: mouentur enim omnia ab in-
 existente in nobis numine. Rationis autem
 non ratio, sed præstantius quidpiam est
 principium. Quid autè scientiâ præstantius est
 nisi Deus? Virtus, n. organum intellectus est
 quocirca veteres dixerunt felices ex fortu-
 na, qui irrationabiles ad rectè agendum
 impellerentur, nec velle ipsi conferret: prin-
 cipium enim habet & intellectus, & volun-
 tate præstantius. Alij verò rationè habent,
 illud verò non habet. Quales sunt enthu-